

GUBBEN OCH GUMMAN SOM ALLTID GRÄLADE

Text och musik Felix Körling

1. En gub - be het - te Lars och hans gum - ma het - te Gre - ta och
in - te va' de mag - ra och in - te va' de fe - ta. men
grä - la - de gör - de de från mor - gon och till kväll. Man
kan in - te sä - ga just att nå'n av dem var snäll. Sa
gub - ben: Det är svart!, sa gum - man: Det är vitt!, och
allt e - mel - lan var det kiv om mitt och ditt!

1. En gubbe hette Lars och hans gumma hette Greta och inte va' de magra och inte va' de feta, men grälade gjorde de från morgon och till kväll. Man kan inte säga just att nå'n av dem var snäll. Sa gubben: Det är svart!, sa gumman: Det är vitt!, och allt emellan var det kiv om mitt och ditt!
2. Så'nt väder, tyckte Lars, det är lugnt och solen skiner. Det regnar ju, sa Greta, och vinden blås' och viner. Nej, titta, sa Lars, en sådan vacker häst där går. Du pratar, skrek Greta, det är ett litet får. Sa gubben: Det var sött!, sa gumman: Det var salt!, sa gubben: Det är korv!, sa gumman: Det är palt!
3. Jag heter Lars, sa Lars. och min gumma heter Greta. Nej, Greta, det är du, jag är Lars, kan du väl veta. Nu går jag, sa gubben. Nej, sa gumman, du står still! Se, gädda, sa gubben. Nej, sa gumman, det är sill. Nu grälar jag, sa Lars. O nej, nu är du snäll. sa Greta, och nu somnar de, nu är det kväll.